

pidega jalla tassade alla nuhheldud, sellepärast, et temma teisale rahha andnud, mis läbbi laenaja roib laisaks eht laffo-koeraks minna. Iggamees peab seal ennesele sedda tenima, mis temma tarvitab, agga mitte teise kotti peal uhkeste ellama.

Maks on selge.

Jubba ammo aea eest saatsid kohtomehhed üht wallameest walla pea=rahhaga linna. Rahha mia, kes sureste linnas posle käinud ja seppärrast ka linna asjast ja kohto seadustest üh-tegi ei teadnud. Kui linna märrawa mahhele sai, tulli üks mees, saksa rided selgas, temma wašto. Mees tömbas mütsi mahha, terretas allandlikult ja küssis: „Kas teie se pearahha waštowõtja ollete?”

Saksa kostis: „Ollen jah! Kas rahha keik käes?” „Käes kül”, kostis mees ja andis sedda saksa kätte. Saksa lugges rahha ülle ja käskis meest minna, ütteldes: „Sinna oled selge.”

Mees, kellel muud asja liina polnud, pöris jalla pealt koe pole tagasi, sai koe ja ütles: „Rahha on selge.”

Kaks kuud läksid mõda, siis tulli kõrtega kohtust kirri, et rahha alles wõlgo. Keik wallarohwas kargasid mehhe peale ja küssisid, kelle kätte temma rahha olli maksnud. Mees olli selle peale kõrviva, et temma rahha waštowõtja ennese kätte olli annud ja tahtis selle peale wanduda.

Ei aitnud seal mu nõu, kui wald piddi ue rahha jälle makšma ja pealegi trahwi veel jure; mees otsis kül rahha waštowõtjat, agga ei leidnud, sepärrast piddi sedda rahha iissi wallale tagasi makšma.

Olen ma se, woi ei olle?

Hans sõitis ükskord hobbuse wankrega linna, agga et te peal liig paljo olli wina wõtnud, uinus ta wankre peale maggama. Rabakad oolid tee peal wašto tulnud, temma hobbusse eest árra wõtnud ja sellega omma teed läinud.